
Zlomená

...

Pokaždé, když jsem se s otcem sešla, mluvil o mámě a tvrdil, že ho očarovala. Vždycky plakal a ptal se, kde máma je, a já musela lhát a odpovídat, že máma se Stanleyem mi přestali říkat, kam jdou. Nebyla to pravda, ale nechtěla jsem, aby Stanley tátu zabil, stejně jako jsem nesnášela vidět tátu plakat. Kvůli tátově bezpečnosti jsem ho požádala, ať parkuje dále za rohem, když chce se mnou mluvit. Souhlasil a pokračovali jsme v občasných setkáních, ale ne příliš často.

Po dalších ohavnostech jsem začala přemýšlet, co by se stalo, kdybych tátovi řekla, co nám Stanley provádí. Když jsem to řekla mámě, všechno bylo ještě horší, ale možná, že tentokrát by to mohlo být jiné – možná by můj otec zabránil Stanleyemu, aby nám dělal ohavnosti. Tohle jsem chtěla ze všeho nejvíce, proto jsem si slíbila, že až uvidím tátu příště, zkusím mu povědět o tom děsivém tajemství. Tvrdil, že nás miluje, takže jsem nepochybovala, že až mu to řeknu, udělá všechno, aby to ukončil.

O nějaký čas později jsem šla po chodníku naší ulice a spatřila tátu. Byla jsem šťastná a vzrušená, že ho vidím. Rozběhla jsem se rovnou k němu a pevně ho objala. Stýskalo se mi po něm a čekala jsem, až mu budu moct říct svoje tajemství, aby zastavil Stanleyho. Bála jsem se mu o tom říct, ale věci začínaly být příliš hrozně.

„Ahoj, Shy,“ uvítal mě otec. „Kde je tvoje máma?“

Přála jsem si, aby se mě na to neptal při každém setkání. Zalhala jsem, že je pryč a nevím kde. Chtěla jsem, aby se zeptal na mě a já mu tak mohla říct o svém tajemství. Ale věděla jsem, že se nezeptá, proto jsem čekala, až přestane mluvit o mámě. Potom prohlásil, že bude lepší, když půjde.

Zpanikařila jsem, že přijdu o svoji příležitost. Vyhrkla jsem: „Mám tajemství.“

Zatvářil se nechápavě. „Jaké?“

Ztěžka jsem polkla. Nacvičovala jsem, jak to říct správně a tak, aby tomu porozuměl. Nemohla jsem mu vysvětlovat ohavnosti, a tak jsem mu chtěla říct pouze o „tahání“. „Stanley mě nutí dělat věci. Nutí mě, abych mu tahala jeho čurací věc. Říká, že je to tajemství, ale já nechci žádné tajemství.“

Otec mlčel. Tajila jsem dech. Jeho obličej zbledl a zkameněl. Potom na něm naskočily drobné vrásky a začal plakat.

Nenáviděla jsem se za to, že jsem ho rozplakala. Popadla jsem ho za paži a omlouvala se. „Promiň, promiň. Nechtěla jsem ti to říkat. Víím, že je to tajemství.“ Ale to ho rozrušilo ještě víc. Po tvářích mu tekly slzy a zatínal pěsti. Potom začal hodně hlasitě křičet. Nedíval se na mě, což bylo matoucí. Otočila jsem se a najednou jsem si uvědomila, že blízko mě někdo stojí. Srdce mi málem spadlo na zem, když jsem zjistila, kdo to je.

Stanley řval: „Okamžitě mazej domů!“ Měl rudý obličej a obrovské, vytržštěné oči.

Bylo mi jasné, že slyšel, jak říkám tátovi naše tajemství. Vypadal rozzuřeně – ještě mnohem více, než když jsem se to pokusila říct mámě. Nevěděla jsem, co mám dělat, proto jsem se rozběhla k domovu. Slyšela jsem, jak na sebe oba křičí, a brečela jsem. Neodvažovala jsem se ohlédnout.

Oči jsem měla zalité slzami, takže všechno bylo rozmazané, a tak jsem vrazila do mámy, která zrovna vycházela ze dveří domku. Nevšímalá si mě. Chvilku stála na cestě a dívala se ulicí směrem k tátovi a Stanleyemu. Potom se vrátila do domu a ukázala mi, ať jdu nahoru. Vběhla jsem do svého pokoje.

Čekala jsem snad věčnost, než jsem uslyšela návrat Stanleyho. Zabouchl za sebou vstupní dveře a já se vyplížila na vrchol schodiště, abych slyšela, co se děje. Natahovala jsem uši, zatímco Stanley říkal mámě, že ho „dostihl“ u nádraží a „vytloukl z něho duši“. Vyděsilo mě to. Domnívala jsem se, že zabil mého otce. Posadila jsem se na schod, třásla se a snažila se neplakat, abych slyšela jejich rozhovor. Potom Stanley řekl, že se poprali, můj otec prohrál a odjel vlakem. Byla jsem smutná, ale ulevilo se mi, že je pořád naživu. Vracela jsem se po špičkách do pokoje a pečlivě se vyhnula skřipajícímu prknu před dveřmi.

Seděla jsem a čekala na výprask, ale nedošlo k němu. Když Stanley přišel o několik hodin později do mého pokoje, bylo to jenom kvůli tahání. Nechápal jsem to, ale nezbil mě, proto jsem byla zticha a dělala, co mi řekl.

Po Stanleyho odchodu jsem nemohla usnout. V domě panovalo naprosté ticho, což jsem měla obvykle ráda, ale ten večer jsem se cítila osaměleji než kdykoliv předtím. Doufala jsem, že můj otec neodjel vlakem nadobro. A když to teď ví, nenechá nás tady. Určitě se pro nás vrátí. Musím jenom počkat. Tiše jsem plakala do polštáře a cítila, jak je pod mojí tváří čím dál více mokrá.

Nějakou dobu všechno pokračovalo normálně. Snažila jsem se, co nejtrpělivěji a nejklidněji jsem dokázala, soustředit na čekání, až otec přijde a odvede si nás. Dny plynuly, přecházely v týdny a pak v měsíce. Život na Tudor Road probíhal jako rozmazaný děs, v němž každou novou lekci zahajovalo pohlavkování. Naučili jste se jenom to, že když je něco špatně, následuje výprask, načež vás bez jakéhokoliv vysvětlení pošlou na zbytek dne do vašeho pokoje. Jakmile jste věděli, že něco je špatně, už jste to nikdy neudělali.

Naučila jsem se, že když nakupujeme s mámou, je to „nakupování“, ale když nakupujeme na vlastní pěst, tak je to „krádež“. Plesk! Naučila jsem se, že kdy dostáváme výprask, je to „trest“, ale když ránu oplatíme, je to „hanba“. Plesk! Plesk! Naučila jsem se, že když máma a Stanley lžou, nazývá se to „pravda“, ale když zalžu já, je to „ošklivé“. Plesk, plesk, plesk! Když vám však řeknou, že máte lhát, tak v takovém případě to není lež, ale tajemství, za jehož prozrazení vás opět čeká pohlavek. Výuka fackami byla tvrdá a chaotická, ale představovala pro nás tu nejmenší starost.

Snažily jsme se to zvládat co nejlépe, ale bralo si to na nás svou daň. Začaly jsme se uzavírat do sebe. Náš každodenní život se točil kolem nezměrného úsilí vyhnout se všem hrozným věcem, které se nám děly. Velmi jsem ochraňovala mladší sestru a nahrazovala ji, kdykoliv jsem mohla. Bohužel jsem tím vyvolávala u všech těch obličejů myšlenku, že to, co mi dělají, chci, ale nebylo možné jim to vyvrátit.

Jedna vzpomínka z té doby vyčnívá nad všemi ostatními. Nepochybně se mnou zůstane až do konce mého života. Stanley mě znovu nechal místo školy doma. Seděl se mnou v pokoji a dožadoval se, abych dělala ohavnosti.

„Bolí mě břicho,“ lhala jsem a svírala si žaludek.

„Přestaň dělat okolky, když mám chuť. Břicho bolí tebe, ne mě. Kromě toho to nepotrvá dlouho.“

„Ne,“ vykřikla jsem a podařilo se mi vykrotit se mu z rukou, jimiž se na mě sápal.

Stanleymu došla trpělivost a já viděla, jak v něm vzplál opravdový vztek. Hrubě mě popadl, zvedl mi ruce nad hlavu a přitiskl je na pohovku. Sklonil obličej k mému tak, až jsem cítila jeho dech. Nechutně páchl. Když promluvil, viděla jsem na jeho zubech žluté skvrny. „Jsem tvůj táta a budeš dělat, co ti říkám.“

Nedokázala jsem se udržet a vyhrkla jsem: „Nejsi můj táta. Můj táta nás odtud odvede. Řekla jsem mu to, víš to.“ Stanley se zasmál a prohlásil, že na to kašle. Zvedl mě z pohovky a mrštil se mnou přes pokoj. Nebrečela jsem, přestože to bolelo. Zůstala jsem tam, kam jsem spadla. Věděla jsem svoje, abych se nepokoušela pohnout. Dívala jsem se, jak se Stanley blíží ke mně. Klekl si a zavrčel mi do obličeje: „Tvůj táta! Tvůj podělanej fotr! Ten už nikoho nikam neodvede! Je mrtvej!“